

om rattet med henblik på at styre vores egne økonomiske rammer, ikke mindst over for kommunerne, og endelig for det tredje noget helt afgørende, nemlig at øge arbejdsudbuddet, fordi det, der er den knappe ressource i det danske samfund i øjeblikket, og det skal jeg vende tilbage til, jo er mangelen på arbejdskraft.

I forhold til dette sidste element må man jo sige, at den aftale, der er indgået om en jobplan, er en af flere centrale støttepiller under årets finanslov, og lige præcis på det punkt gik Det Radikale Venstre med ind og tog ansvar sammen med regeringen, sammen med Dansk Folkeparti, sammen med Ny Alliance og elementer i en samlet jobplan, som øger arbejdsudbuddet med i hvert fald op mod 7.000 årsværk og i virkeligheden, når man regner den internationale dimension af jobplanen med, noget mere. Der er surt og sødt i den jobplan, men det er jo sådan set det, der kendetegner partier, der tager et seriøst ansvar, og som ikke bare dyrker polemikken og overskrifterne, men som byder sig til, også når tingene bliver svære, og der kendte Det Radikale Venstre sin besøgstid sammen med Dansk Folkeparti, Ny Alliance og regeringspartierne, og det vil jeg gerne særskilt kvittere for.

Så jeg vælger altså at tro, at den fredsommelige debat, der har udspillet sig, i hvert fald indtil videre, dækker over det faktum, at mange af Folketingets politiske partier i virkeligheden kan se sig selv i betydelige dele af årets finanslovaftale. Men jeg vælger også at tro – og det synes jeg også der er stærkt belæg for – at en anden grund til det relativt fredsommelige gemyt jo relaterer sig til, at det faktisk, uden at overdribe, går rimelig fornuftigt i Danmark for tiden.

Kl. 16:06

Vi har en historisk høj beskæftigelse, vi har en historisk lav arbejdsløshed. Jeg havde nær sagt, at vi måned for måned overraskes over, hvordan arbejdsløsheden imod alle matematiske og økonomiske naturlove fortsat kan falde, sådan at den registrerede arbejdsløshed nu er nede på 2 pct., og samlet set repræsenterer fænomenet en stadig øget beskæftigelse og en stadig lavere arbejdsløshed jo det største socialpolitiske fremskridt i en generation eller mere. Det er noget, vi alle med rette kan være stolte over og glæde os over. Og det sker jo i en situation, hvor der samtidig er mulighed for fortsat at udbygge velfærdssamfundet. Det kan man også se med årets finanslovaftale, som jo på en lang, lang strækning igennem alle generationer i vores samfund repræsenterer helt konkrete forbedringer.

Lad mig nævne børnechecken til familier med de mindste børn, lad mig nævne det, der nu gennemføres fra 2010: at alle forældre får sikkerhed for, at deres børn får et sundt måltid mad i daginstitutionen efter en ubureaukratisk model, som har en rigtig god social profil, der betyder, at sådan nogle i min indkomstkasse selv finansierer børnenes mad, men som samtidig sikrer, at de forældre, hvis børn er på økonomisk eller social friplads, og hvis børn i virkeligheden måske risikerer at blive de mest forsømte, hvis ikke vi tilvejebringer et sådant fleksibelt tilbud i daginstitutionerne, får maden uden eller med reduceret forældrebetaling. Det er en ubureaukratisk, fleksibel, socialt rigtigt sammenskruet ordning.

Der er en tryghedspakke i årets finanslovaftale, der er en forhøjelse af ældrechecken som en håndsrækning til de dårligst stillede af vores pensionister, der er indførelsen af faste kontaktpersoner på landets sygehuse, der er et ikke obligatorisk, men bredt dækkende tilbud om livmoderhalskræftvaccine til vores unge piger, så vi kan undgå helt unødvendige dødsfald senere i livet, der er en forhøjelse af ulandsbistanden med 300 mio. kr., der er et opgør med de løsevne lukkedage, som er et irritationsmoment for mange forældre, uden at det kammer over og bliver så ortodokst, at man også afstår fra at lukke institutionerne de dage, hvor der ikke nogen børn, der skal passes.

Så der er sådan en stribe konkrete eksempler på, hvordan vi løbende konkret, jordnært og praktisk udbygger og forbedrer det danske velfærdssamfund.

Men det er selvfølgelig ikke rosenrødt, det hele. For der er jo ingen grund til at lægge skjul på, at det billede, jeg her tegner op, og som jo kan efterprøves, og som består prøven målt op imod virkeligheden verden, er et billede, der jo også udfordres. Og hvad er udfordringen? Ja, udfordringen er jo, at det næsten er ved at gå for godt, sådan at det, der nu er den knappe ressource i vores samfund, er mangelen på hænder. Det er et meget stort pres på arbejdsmarkedet, som jo også sætter sig i nogle af de spørgsmål, der har været i dag, ikke mindst fra hr. Ole Sohn, spørgsmål om vakante stillinger rundt omkring i den offentlige sektor. Det er jo ikke et spørgsmål, der kan isoleres til den offentlige sektor, for man kan jo også hos mange private arbejdsgivere høre fortællinger om, hvordan det er svært at besætte stillinger der, så det er jo et mere generelt forekommende problem. Men det er selvføl-